

Obsah čísla:	
Odplouvání.....	1
Výtah z jednání staršovstva 5. 6. 2025.....	2
Jak žijeme: sestra farářka Magdaléna Trgalová.....	2
Jak žijeme: sestra Marta Študentová.....	5
Dostaveníčko na zahradě školy ve Stodůlkách.....	9
Poznání Boha.....	9
Výzva.....	11
Kalendář na červenec a srpen 2025.....	12

Odplouvání

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. (Ž 37, 5)

To je verš, který stál na mé instalační pozvánce v listopadu 2018, kdy jsem s napětím a těšením vstupovala do práce v dejvickém sboru. Na obrázku byla loď. Nyní zvedám kotvu a zase se vydávám dál, do jiného přístavu. Sedmička je hezké číslo plnosti, a tak se s vámi letos 31. 8. 2025, v průběhu sedmého roku svého působení, rozloučím. Naštěstí má skvělá kolegyně Saša zůstává, a tak je mé „odplouvání“ snazší. Věřím, že na tom kousku cesty, kdy jsem kráčela spolu s vámi jako vaše druhá farářka, Hospodin skutečně jednal. Jistě se právě díky němu událo mnoho dobrého, co stálo za to, co bylo platné, užitečné. To neznamená, že se povedlo všechno, nebo že se nám podařilo zcela vyhnout nezdarům. Ale snad se můžeme ohlédnout na spoluprožitý čas s určitou vděčností. Doufám také, že se nám spolupráci povede letos v létě také nějak smysluplně uzavřít, zakončit, pustit. A pevně věřím, že naše doufání v Boží provázení a souputnictví trvá. Díky tomu se nemusíme ničeho bát, ale svěřovat i další etapy životní cesty Bohu. Jinými slovy věřím, že Pán Bůh bude doprovázet každého z vás i mě, ačkoli se naše cesty zase poněkud rozdělí. Působíště a faráři se mění. Sbory, vztahy a vzpomínky zůstávají. Bratři a sestry, mládežníci, děti i miminka čerstvě narozená, přeji vám ať je dejvický sbor vaším druhým domovem, jako byl i mě. Díky z celého srdce za důvěru, respekt i přátelskost, které jsem tu po celou dobu svého působení prožívala! Se slzou v oku se loučím!

Magdaléna Trgalová, farářka

Výtah z jednání staršovstva 5. 6. 2025

- informace o duchovenské službě a dalších akcích během léta
- informace o dění v SZŠ a středisku Diakonie
- představení katechumenů (Zuzana Tichá, Korbelovi)
- příprava mimořádného sborového shromáždění (22. 6.)
- příprava poděkování za službu M. Študentové (24.8.)
- příprava rozloučení s M. Trgalovou (31. 8.)
- první informace k akci Zažít město jinak (20. 9.)
- jednomyslné zamítnutí podnětu Maroše Elperyna k povolání 2. faráře
- schválení upravené povolací listiny S. Jacobea
- schválení nové nájemní smlouvy S. Jacobea + smlouvy o příspěvku na bydlení
- informace ke grantu a dodávce liturgického vybavení
- informace ke grantu na oslavy výročí sboru
- informace o sbírkách: JJ 39 000,- Kč, na HDL JJ 8 196,- Kč
- stanovení termínu pro cc sbírku solidarity sborů – 22. 6.
- informace ze skupiny Pomoc: potřeba dalšího člověka pro hlídání syna p. Zahrádka-Köhlerové
- informace o potenciálních zájemcích o křest
- zamítnutí žádosti p. Fajstavra o možnost využití sborových prostor pro zkoušky pěveckého sboru – z kapacitních důvodů

Příští řádná porada staršovstva: **4. 9. 2025 v 19:00**, své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Petru Hejlovi (ideálně e-mailem).

Jak žijeme:

sestra farářka Magdaléna Trgalová

Se sestrou farářkou jsme si daly sraz v Komenského místnosti našeho sboru. Magda si dala kávu, já skleničku vody a rozhovor mohl začít.

V dejvickém sboru jsi sedmým rokem. Co Ti služba u nás přinesla a naopak, co Ti vzala?

Přinesla mi spoustu hezkých lidských vztahů a zážitků s různými věkovými skupinami. Spíš než vzala, dala mi sedm pěkných, i když velmi pracovně nabitých let života.

Budeš svoje působení v dejvickém sboru pro sebe nějak vyhodnocovat?

Děláme to průběžně se Sašou v týmových supervizích, kde jsme si mimo jiné všimly, kolik se toho za pár let naší spolupráce ve sboru událo, ačkoli jsme to nevnímaly jako zával, ale radostný vývoj: přístup dětí k Večeři Páně s přípravou katechezí, zefektivnění Křesťanské služby převedením na skupinu Pomoc na WhatsAppu, nový web, zápisy služeb a schůzek na Google disk, nové stoly v místnosti JAK, vznik skupiny Obcování, postupujeme v doplnění liturgického prostoru, proběhla změna kurátora a omlazení staršovstva... Také

jsme pokračovaly v některých aktivitách obnovených za Pavla Rumla, jako např. křížlické dětské tábory, ekumenické snídaně, z toho všeho mám velikou radost. Samozřejmě fungoval i běžný provoz ve sboru a radovaly jsme se m. j. z křtů dětí i dospělých. Ale na kolik to vše bylo pro vás jako jednotlivce ve sboru přínosné, to byste museli říci jediné vy sami.

Můžeš něco říct o svém dětství, rodině, jak jsi vyrůstala?

Vyrůstala jsem v paneláku ve Vokovicích tady na Praze 6 v rodině dvou novinářů jako prostřední dítě mezi starším bratrem (dnes závodníkem rallye) a mladší sestrou (dnes divadelní produkční). Od dětství jsme chodili do střešovického sboru ČCE, kde jsem byla i konfirmována těsně po revoluci – za bratra faráře Jaroslava Vettera. Do Střešovic se plánují od září vrátit. Změnit aspoň na čas sbor po ukončení práce v něm, je nepsané pravidlo. Můj tatínek, Ota Štajf, který je ve Střešovicích členem, má evangelické kořeny v ČCE v Chrástu u Plzně. A můj dědeček z maminy strany (*herec a někdejší ředitel Národního divadla Bedřich Prokoš*) byl m. j. za války členem a pokladníkem Církve československé husitské.

Jak jsi dospěla k rozhodnutí jít studovat teologii a stát se farářkou?

Asi do patnácti let jsem trvala na tom, že budu žokejka. Nakonec jsem ráda, že jsem se po studiu na gymnáziu Nad Štolou rozhodla jít studovat ETF UK zároveň s Fakultou humanitních studií (FHS UK – tehdy Institut základů vzdělanosti). Nebyla jsem ještě vyhraněná, zvažovala jsem také studium alternativního a loutkového herectví, nebo sociální práce. Bylo mi pouze jasné, že chci pracovat s lidmi a přemýšlet vlastní hlavou o teologických i společenských otázkách, které mě v dospívání pálily. K službě farářky jsem se posléze rozhodla na praxi ČCE v Orlové u Ostravy. Tam jsem si uvědomila, jak výjimečná je to práce, když se setkáváte s lidmi v jedinečných situacích, jako je svatba, křest dítěte, pohřeb – a stále přemýšlíte o směřování života při bohoslužbách, biblických hodinách, atp.

Kterou knihu nebo část Bible máš raději a s kterou máš problém?

Mám ráda např. Genesis, Píseň Písní a samozřejmě Evangelia. Některé knihy mě příliš neoslovují, ne že bych s nimi měla problém, ale k jejich výkladu se často nedostanu (např. Leviticus, Knihy letopisů).

Stalo se Ti, že jsi někdy pochybovala o víře nebo dokonce o Boží existenci?

Jak říká Vladimír Holan a posléze Tomáš Halík – „co je bez chvění není pevné.“ Myslím, že je pro život podstatná dovednost nejen nacházet odpovědi, ale především klást si dobré otázky. Některé z otázek mou víru občas rozechvívají nebo posouvají. Mnoho otázek mi zůstalo – a i vyhrazení času pro modlitbu je v mém životě občas ohrožené. Ale o Bohu nepochybuji.

Povedlo se Ti ve Tvé službě přivést někoho k víře?

Tuto zásluhu bych si nechtěla nikdy zcela přivlastňovat. V příběhu každého, kdo věří, hraje roli spousta lidí, setkávání, otevřenost lidí ve společenství, v neposlední řadě spolupracující farář/ka a především Pán Bůh sám. Nicméně za mého působení v Dejvicích (do srpna 2025) zde bylo/bude pokřtěno asi osm dospělých, za což cítím velikou vděčnost. Podobně se to dělo jako souběh mnoha životních nitek i na „mých“ předchozích dvou sborech ve skotském Stromness a v Českém Brodě.

Máš velikou rodinu – manžela a čtyři děti – dva kluky a dvě holky. Jak to všechno zvládáš?

Asi mi v tom pomáhá, že jsem rychlá (což je samozřejmě jindy hendikep ☺), zvládám dělat několik věcí najednou, nejsem perfekcionista, ale jsem dost strukturovaná a organizovaná. Nechci to zakříknout, ale naše děti jsou v podstatě stále zdravé a také je s manželem

vedeme k samostatnosti a zapojení v péči o domácnost, takže na tyto úkoly nejsem sama. V posledním roce se mi ovšem pracovními povinnostmi život zaplnil tak, že už nestíhám číst, poslouchat zprávy a věnovat se dětem alespoň tak, abych neměla výčitky svědomí. I proto chci svůj život trochu pozměnit.

Tvoje plány do budoucna?

Od září po odchodu z Dejvic a z vedení komise pro vikariát si navýším kaplanský úvazek v Diakonii Praha na 0,5 a v IKEMu budu pracovat jako kaplanka také na poloviční úvazek. K tomu budu občas stále poskytovat supervizi. To mi ovšem umožní mít pevnou pracovní dobu a volné víkendy. Naším dětem je nyní 9, 13, 15 a 17 let. Ráda bych se jim díky této změně více věnovala, než definitivně vyletí z rodinného hnízda.

A něco závěrem?

Děkuji vám všem za důvěru a otevřenost ve sdílení vašich životních příběhů, radostí, starostí, otázek. Práce v Dejvicích byla pro mne velikým obohacením a vy všichni, s nimiž jsem se setkala, budete mít navždy pevné místo v mém srdci a mysli!

*Milá Magdo, děkuji za krásné, spontánní
i rekapitulující odpovědi.*

Ptala se: Naděžda Sleziaková

Jak žijeme: sestra Marta Študentová

Když jsme se domlouvaly se sestrou Martinou Študentovou na termínu rozhovoru, jen těžko jsme hledaly společný volný čas. Nakonec jsme se domluvily, že jí pošlu mailem otázky a ona mi na ně mailem odpoví. Vyšlo to krásně, zde jsou její odpovědi.

Jak došlo k tomu, že se Ti říká Martino a ne Marto?

Narodila jsem se jako páté dítě a jako velké překvapení do rodiny se čtyřmi staršími kluky. Začali mi říkat Martine, protože holka? To přeci nepřichází v úvahu. Naše mamka byla Marta, tak z Martina vznikla Martina – vítané rozdělení jmen. Martu jsem z duše nesnášela, přišlo mi to jako velmi tvrdé jméno a navíc ten příběh s Ježíšem a s Marií a Martou ...

Ted' už ho občas používám, ale úplně s ním nesouzním.

Martino, Ty teď končíš ve funkci sborové sestry dejvického sboru po deseti letech. Pamatuješ si ještě na začátky Tvé práce? Začala jsi už

rekapitulovat, nebo to vůbec dělat nebudeš? Mohla bys krátce o své službě sboru něco napsat?

Asi o tom ani psát nechci, většina čtenářů tu dobu pamatuje, nastupovala jsem, když Hudcovi odcházeli, byla to velká výzva. A tak trochu práce snů ☺.

Kdy v životě Ti bylo nejhůře, a kdy jsi se cítila nejlépe, nebo byla šťastna?

Štěstí je pomíjivé, ale snad jsem vděčný člověk, mám v životě zázemí, které mi pomáhá různé těžkosti zvládat. To je fakt úžasné, když nejste na život sami.

Samozřejmě byly chvíle těžké – smrt bratra, povodeň v domě, smrt manžela.

Dejvický sbor byl v těchto chvílích pro mne velkou podpůrnou rodinou. Za to moc děkuji.

Skoro každého z nás ovlivňuje další vývoj života náš původ, prostředí, rodina, ve které jsme vyrůstali. Bylo to tak i u Tebe?

Ačkoli jsem dítě padesátých let, která pro mé rodiče byla extrémně složitá, prožila jsem krásné a kreativní dětství. Navíc jako velká rodina fungujeme stále, což je obrovský dar.

Moje rodina je tradičně evangelická, po tatkově od Tolerančního patentu, o našem předkovi se píše v kronikách, jak šel na panství na Rychumburk zažádat o změnu náboženství a se zlou se potázel. Šoupli ho i do vězení, kde prý celou noc vyřvával žalmy. Nakonec praštil rukou do stolu, že když to jednou císař pán vydal, tak to oni musí dodržet. Pomstili se mu aspoň tak, že jako člověk živící se zemědělstvím, musel chodit na katechismus v době žní. Ale tvrdá vysočinská povaha to dala. Mimochodem nejsme spřízněni s žádným evangelickým klanem.

Mamky rodiče konvertovali až se založením naší církve, děda pomohl založit kazatelskou stanici v Hlinsku a byl tam také prvním kurátorem. Kurátorem byl i náš táta a můj bratr. A ten bratr, co zemřel, byl farářem.

Původní profesí jsem grafička a pracovala jsem jako art director ☺ v reklamních agenturách. Tam jsou totiž skoro všichni direktoři.

Kupodivu i z tohoto prostředí mám mnoho přátel.

Kdy jsi přišla do dejvického sboru?

Do Dejvic jsem začala chodit díky mému tehdejšímu chlapci a později manželovi Vráťovi. Nej dřív do mládeže a po svatbě jsme se rozhodli v Dejvicích zůstat. V mládeži jsme potkali také své životní přátele – Tichých, Najbrtovy, Křivohlavce, Titěrový a později se přidali i další. Třeba Hejlovi, kteří jsou pevnou skálou ve všech situacích. A manželé Dusovi – představte si, že jsme po povodni u nich bydleli šest týdnů!!!! A Anička s Jendou vytvořili atmosféru, že my jsme pro ně dárkem. Něco, co nikdy v životě nezapomenu. A jak jsme se po večerech nasmáli. To je, co!

Ví se o Tobě, že „průvodcuješ“. Jak dlouho to už děláš a provázíš kromě dětí a mládeže i dospělé a i mimo Prahu?

Průvodcovství byla spíš libůstka a teď doplňková činnost. Baví mě to. Od covidu vodím více děti školou povinné, doufám, že alespoň občas to má smysl. A zpětná vazba je pozitivní.

Díky průvodcovství jsem se dostala k judaismu, pomaličku polehoučku, trochu za to mohou i Susovi, kteří mě napojili na Nadační fond obětím holokaustu, kde jsem navázala krásné vztahy.

No a pak Židovská liberální unie a nově vzniklá komunita progresivního judaismu Ec chajim s rabínem Davidem Maxou, která je teď také mým domovem.

V ŽLU funguje pěvecký sboreček RIMON – granátové jablko, který zpívá při oslavách svátků. Před třemi roky nám onemocněla naše milá sbormistryně, Ioni zemřela, tak to teď mám na krku já. Není to moc o hudbě, ale baví nás to. Teď koncem června třeba budeme vystupovat benefičně v synagoze ve Volyni, kde bývala herna a casino. Koupila ji jedna paní doktorka a snaží se ji opravit. Tak třeba trošku pomůžeme.

Ostatně charitativní činnost mě hodně baví. Když mi bylo tak 16 let, hltala jsem knihy pana Exupéryho. V jedné z nich byla věta: „K tomu, abych žil, musím se účastnit“. Tato věta nějak ve mně zakořenila a nedá mi pokoj ☺.

Ráda cestuješ. Nedávno jsi byla v Jeruzalémě. V jaké zemi na světě jsi byla nejdál a kde se Ti líbilo nejvíc?

Dokud jsme s Vráťou měli rodiče, moc jsme toho nenacestovali, teda jo, ale bylo to hlavně do Blovic a do Hlinska. Do toho jsme opravovali velmi zchátralý dům, kde žijeme do teď. Mimochodem také nám s domem

hodně pomáhal Marek Světlík. Až po Vráťově smrti jsem si dopřála pár cest, určitě bych ještě někam chtěla, ale uvidíme.

Máš ještě nějaké další koníčky?

No, koníčky, s kamarádem jsme založili Spolek přátel Ferdinanda Čenského, lze najít na wikipedii. Tak to je spíš kuň, než koníček – už jsme vydali knihu, znovuobnovili pamětní desku na jeho rodném domě, zasadili u základní školy lípu a pro děti připravili projektový den. A to za tři roky činnosti. Teď připravujeme vlastivědnou stezku s asi deseti panely. No a samozřejmě nějaké další akce...

Od září budeš mít spoustu volného času po náročné práci sborové sestry. Už víš, jak ho využiješ? A s tím souvisí i další otázka, Tvoje plány do budoucna, pokud nějaké máš.

Volný čas? Moje zahrada a dům by si to jistě přály, ale plány nedělám. Asi budu ještě něco hledat, přeci jen se nějaké peníze navíc hodí. Ztrácím významně sluch, tak budu potřebovat dobré naslouchátko, což je poměrně velká investice... ale mám se dobře. Možná jen vytuním průvodcovství a trochu víc začnu i anglicky mluvící turisty, ale nechci to dělat moc, abych nevyhořela. Ono do toho musíte dát vše, co máte, jinak to není uvěřitelné. Když pak přijdu domů, jsem jak vyždímaný hadr. Navíc to také znamená neustálé dovzdělávání se.

Možná bych ještě zmínila, že se snažím dětem při prohlídkách hlavně Pražského hradu připomínat, že česká státnost je spojená s přijetím křesťanství. A aspoň si trochu povídáme o Desateru, když jako nevěřící člověk je dobré myslet aspoň na těch sedm noachických...

Pravda, i já to potřebuji slyšet.

A něco závěrem

Závěry nedělám ☺.

Díky, Naďo, že se věnuješ obětavě této činnosti a vůbec děkuji všem, kteří pro sbor toho hodně dělají ve svém volném, čase a zdarma. To je obrovský benefit, který bychom neměli brát jako samozřejmost. No a jsem zvědavá, co nám budoucnost přinese. Při mém patologickém optimismu si myslím, že k nějakému přerodu dojít musí. Ale nejprve to asi bolet bude ☺. Na to už nejsme zvyklí.

Martino, děkuji za Tvé vyznání.

Ptala se: Naděžda Sleziaková

Dostaveníčko na zahradě školy ve Stodůlkách

Dostaveníčko bylo ve čtvrtek 19. 6., Saša a Karolína Hartelová zahrály na kytary, někteří klienti si při písničkách že Svítáku i zatančili.

M. Šudentová

Poznání Boha

Pro setkání x-cátníků na téma Poznání Boha jsem se snažila vybastit otázkami, které mi „vrtají“ už tolik let hlavou, ale stejně zůstávám s rozumem v koncích ... a zde bude ten „háček“ či jinak řečeno „jádro pudla“!

Odkud a jak jsem se o Bohu dozvěděla?

Opravdu ho znám? Nemám na mysli znalosti o Bohu, chci ho poznat a mít s ním vztah.

Jak ho poznat, když člověk sám o sobě není schopen Boha poznat, pokud mu to Bůh sám neumožní.

A chce se Bůh dát lidem poznat?

Pokud ano, jakým způsobem to dělá?

Bůh své záměry zjevuje pouze těm, kdo ho upřímně milují. (Co si mám představit pod tím výrazem zjevuje?)

Jak mohu milovat, když ho neznám?

Z úvodu Cliftona Wolterse (anglikánský kněz, přední odborník na středověkou anglickou mystiku) z knihy Oblak nevědění se píše:

„Existují dva způsoby, kterými můžeme popisovat své poznání Boha. V západním křesťanství se po dlouhou dobu nazývaly pozitivní cesta (via positiva) a negativní cesta (via negativa).

Via positiva vychází z tvrzení a popisuje Boha slovy označujícími lidské vlastnosti, které přitom pochopitelně vyzvedá na nekonečně vysokou úroveň. Bůh je láska, světlo, život, moc, majestát, tajemství a cokoli dalšího, co může získávat pozitivní smysl. Stále existuje spojení mezi lidským a božským, ačkoli se skrývá nevyjádřitelně za veškerým lidským pochopením těchto výrazů, a rozdíl je zde spíše kvantitativní než kvalitativní. Je to zhruba biblický pohled a ačkoli v něm zůstává otevřena možnost vytvářet Boha v lidské podobě, pojistku proti tomu představuje učení, že člověk byl stvořen k Boží podobě a že všechny naše ctnosti a schopnosti jsou pouhými odrazy toho, co se nachází u Boha.

Via negativa začíná od Boží nepoznatelnosti. Pokud by se Bůh sám nezjevil, lidé by o něm nemohli ve skutečnosti nic vědět. Bůh je „zcela jiný“ a kvalitativně je odlišný od těch, které stvořil. Ti na něm závisejí, on však na nich nikoli. Stvoření nemůže přispět ničím k jeho plnosti ani k jeho štěstí: Bůh je sám v sobě úplný a žádný stvořený rozum nemá moc jej pochopit. Každý popis, ať je jakkoli vznešený a vyvýšený, je nevyhnutelně jen lidským popisem a kvůli tomuto druhovému rozdílu nemůže být nikdy přesný ani dostatečný. Pravíme-li, že je „velký“, „nejvyšší“ či „dobrý“ nebo že je „osobou“, používáme slov, kterým lze řádně rozumět pouze v lidském kontextu, slov, která rozlišují „ty“ od „já“ a odlišují každého z nás od jiného člověka. Zjevně nemůžeme mluvit o Božství jako takovém, neboť konečné a dočasné nelze postavit proti Nekonečnému a Věčnému. Bůh nemůže být velký či vysoký ani osobní nebo dobrý ve smyslu, který těmto slovům přikládáme my. Ten, o němž pozitivní cesta činí tolik vznešených tvrzení, převyšuje tato tvrzení o tolik,

že budeme blíže pravdě, když řekneme, že není ničím z toho, co říkáme, a že ho lze mnohem spíše popsat negativně než pozitivně. **Nelze ho pochopit lidským rozumem, spíše pomocí náboženských pravd, ale ani tak to není on sám.** Když lidská mysl stane před Bohem, který je naprosto odlišný, je ochromena a zůstane prázdná před poznáním, které nikdy nedokáže přijmout, protože z něj nikdy neporozumí ani té nejmenší věci. Vstoupí do oblaku nevědění. (str.16-17)

Bůh je v zásadě nepopsatelný, protože stojí naprosto mimo sílu naší chápavosti. Není však nepoznatelný, protože díky lásce můžeme k němu přistoupit, můžeme jej poznat a učinit ho jediným. Tato naše schopnost milovat Boha a poznávat jej by nebyla možná bez jeho předchozí lásky k nám a bez zjevení Boha samotného v Ježíši Kristu. To, že jsme schopni se k němu přiblížit, je možné jen díky daru jeho milosti. (str.20)

Boha lze poznat láskou a pomocí lásky s ním duše vstupují do svazku. Způsob, kterým se láska vyjadřuje a současně zakouší, je modlitba. Modlitba je společenství s Bohem, které vede ke sjednocení. (str.17)“

10. 5. 2025 Eva Javornická

Výzva

Milí čtenáři, redakce Souterrainu by od září ráda otevřela dvě nové rubriky. Možná jste měli (nebo budete mít) nějaký kulturní zážitek (knížka, divadelní představení, film, výstava, návštěva historické památky), který vás duchovně oslovil a o který byste se chtěli s ostatními podělit. Právě pro Vás je tu nová rubrika

Doporučuji...

Stačí krátký popisný text a informace, čím vás daný zážitek obohatil.

Pokud jste vyfotografovali zajímavou fotografii, o které si myslíte, že by mohla oslovit i další čtenáře a vést je k zamyšlení, je tu další nová rubrika

Obrazem...

K fotografii stačí uvést, kdy a kde byla pořízena.

V redakci se těšíme na Vaše případné příspěvky.

Kalendář na červenec a srpen 2025

Bohoslužby 9:30	29. 6.	Petr Gallus, S. Jacobea (na sborové dovolené)
odkaz na on-line	6. 7. VP	M. Trgalová
vysílání najdete	13. 7.	M. Trgalová
zde:	20. 7.	S. Jacobea
dejvice.evangelnet.cz	27. 7.	Eliška D. Härtelová
/line-vysilani	3. 8. VP	Pavla Zetková
	10. 8.	M. Trgalová
	17. 8.	S. Jacobea
	24. 8. křest Korbelovi	S. Jacobea, poděkování M. Študentové
	31. 8.	Matěj Opočenský, deinstalace M. Trgalové
	7. 9.	S. Jacobea, s dětmi (zahájení ŠR)

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Naši pěvci	„pozpívání“ 16. 7. od 18:30
Zpívání	pátky 18. 7., 15. 8., 22. 8. v 9:45 – 10:30 – Diakonie Stodůlky
Staršovstvo	čtvrtek 4. 9. v 19:00
Ostatní	28. 6.-5. 7. sborová dovolená (Rakousko) 24. 8. poděkování M. Študentové za službu sborové sestry 24. – 30. 8. letní „tábor“ dětí (Křížlice) 31. 8. rozloučení s M. Trgalovou + sborový oběd (info: B. Komberec Novosadová, bara.novosadova@gmail.com) v průběhu léta proběhne úklidová brigáda v kostele, (info: M. Študentová, marta.studentova@post.cz) dovolené faráře: S. Jacobea: 21. 7. – 10. 8. M. Trgalová: 28. 7. – 4. 8., 11. 8. – 23. 8. zástup (pouze pro případ pohřbu): 26. 7. – 3. 8.: Alžběta Hanychová, alzbeta.hanychova@evangelnet.cz

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu
je v neděli 24. 8. 2025. Číslo vyjde 31. 8. 2025.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Hanychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658 (večer), hanychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednotka =102, personální fond=103